

Ἀδιανέμητος: Οἱ χοῦρε τῆς αἰ ἀμπέλες εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητοι (τὰ χωράφια καὶ τὰ ἀμπέλια του εἶναι ἀκόμη ἀδιανέμητα). Συνών. *ἀδιάρμιστος, ἀμέραδος, ἀμέριστος.

αδιαμέτρητος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαμετρητός < διαμετρῶ.

Ὁ μὴ μετρημένος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος: Ἀδιανέμητος καὶ ἀσυλλόγιστος. Συνών. ἀδιολόγιστος, ἀσυλλόγιστος.

αδιανέμητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. αδιανέμητος Πελοπον. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αδιανέμητος.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὰ κληρονομικά μας εἶναι ἀκόμη αδιανέμητα σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀδιαμέριστος καὶ *ἀδιάρμιστος.

αδιανέμιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανεμιστός < διανεμίζω.

Ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς, ὁ μὴ στεγνώσας, ὑγρός: Ἐστὲ γνωστὸς; (ἐνν. τὰ πλυμένα ἐνδύματα)—Δὲ βαρεῖσαι, ἡπλωσάτα ταχύτερον ποῦ ἴδα τὸν ἥλιο, μὰ ἤτονε διανεμισμένα καὶ αδιανέμιστα, ὅθεν ἤρθεν ἡ πρώτη βόρα, καὶ ἐνέβηκα καὶ ἐμάζωξά τα.

αδιανόητος ἐπίθ. ἀμάρτ. αδιανόητους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. διανοητός < διανοοῦμαι. Πβ. τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αδιανόητος.

Ἀμέριμος: Κοιμᾶται αδιανόητους. Συνών. ἀνέννοιος, ἀνοϊαστος.

αδιάνοιωτος ἐπίθ. Ἡπ. αδιάνωτος Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανοιωτός < διανοιώνομαι.

Ὁ μὴ δυνάμενος δι' ἑαυτὸν, ἀναισθητός ἐνθ' ἑαυτῷ: Κοιμᾶται αδιάνοιωτος Ἡπ. Συνών. ἀγροίκετος Β 2, ἀλάλητος, ἀνανόητος, ἀνόητος.

αδιανόμητος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διανομητός < διανομειοῦμαι.

1) Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ λαμβάνων φροντίδα Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) 2) Ἀνοικονόμητος, ἀκατάστατος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

αδιάντροπα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ.ἀ. —ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 60 —Λεξ. Περίδ. αδιάντροπα Νάξ. (Φιλότ.) αδιάντροπα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αδιάντροπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀναιδῶς, ἀσυστόλως ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὸ κορίτσι μιλεῖ αδιάντροπα Φιλότ. Φέρθ' καὶ αδιάντροπα ἔς τὸν πατέρα τ' Αἰτωλ. Κουτός! Γιατί μοῦ γύρισες αδιάντροπα τοῖς πλάτες σὰν νὰ μὴν ἔστεκα ἔς τὸ πλευρό σου! ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἑαυτῷ.

αδιαντροπεύομαι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αδιάντροπος.

Γίνομαι ἀναιδής, ἀναισχυντῶ.

αδιαντροπία ἡ, Τσακων. αδιαντροπία Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) αδιαντροπία Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) αδιαντροπία Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. αδιαντροπία Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. αδιαντροπία.

Ἀναιδεια, ἀναισχυντία ἐνθ' ἑαυτῷ: Μουρ' αδιαντροπία! Ἀπύρανθ. Τί αδιαντροπία ποῖς αὐτεῖν ἢ τσοῦπα! Αἰτωλ. Δὲ σκιάχ' κα τίπουτ' ἄλλον ἀπ' ἡν αδιαντροπία (ἀπ' ἡν = ἀπὸ τὴν) αὐτόθ. Συνών. ἀνετροπία.

αδιάντροπος ἐπίθ. Ἀμοργ. Πελοπον. (Δημητσάν.) Πόντ. Τήν. κ.ἀ. αδιάντροπος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Σύμ. Σῦρ. κ.ἀ. αδιάντροπους Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ἀ. αδιάντροπους Σάμ. Λέσβ. αδιάντροπος Κάρπ. ἡγιάντροπους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. αδιάντροπος.

1) Ἀναιδής, ἀναισχυντος ἐνθ' ἑαυτῷ: Ἀδιάντροπα λόγια —καμώματα Λέσβ. Ἀδιάντροπα πιδὰ εἶναι αὐτὰ Αἰτωλ. Πήρι νὰ γ'ναῖκα αδιάντροπη αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' αδιάντροπον τὸ πρόσωπο ζευγάρι βόδια ἀξίζει (τοῦ ἀναιδοῦς ἢ ἀναισθητοῦ εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ κτήνους) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 286,21. Συνών. ἀνετροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος. 2) Μεταφ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ὀργῶν πρὸς αὐξήσιν, ὁ φυλλομανῶν, ἀλλ' ὀλίγον ἀποδίδων καρπὸν Ἀθῆν. Πάρ. Τήν.: Ἀδιάντροπο δένδρο —φυτὸ Πάρ. Πβ. ἀρχ. «ὅσα τῶν γενῶν ὑβριστικά» παρὰ Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 3,15,4.

***αδιάρμιστος** ἐπίθ. αδιάρμιστος Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.) αδιάρμιος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < *διάρμιζω.

Ὁ μὴ διανεμηθεὶς, ὁ μὴ διαμοιρασθεὶς, αδιανέμητος ἐνθ' ἑαυτῷ: Ἀδιάρμιστα εἶν' ἀκόμαν τὰ κόλλ' βα Τραπ. Συνών. *ἀδιαμέριστος, ἀμέραδος, ἀμοίραστος.

αδιαρμήνευτος ἐπίθ. Σῦρ. αδιαρμένευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαρμήνευτός < διαρμηνεύω.

Ὁ μὴ τυχὼν συμβουλῆς, νουθεσίας, καθοδηγίας ἐνθ' ἑαυτῷ: Τὸ παιδί τό'στειλες αδιαρμήνευτο Σῦρ. Ἀδιαρμένευτον ἔστειλεν αὐτὸν ἔς σὴν ξενιτείαν Κοτύωρ. Τὰ παιδιά σ' αδιαρμένευτα μ' ἀφίντς αὐτὰ (τὸ μ' ἀφίντς ἐκ τοῦ μὴ ἀφίνης) Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.

αδιαρμισιὰ ἡ, ἀμάρτ. αδιαρμισιὰ Ἰμβρ. αδιαρμισιὰ Ἰμβρ. αδιαρμισιὰ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. διάρμισι. Πβ. ἀστερητ. 1 β.

Ἀταξία, ἀκαταστασία ἐνθ' ἑαυτῷ: Τί αδιαρμισιὰ εἶναι, κόρη μ'! Λέσβ.

αδιάρμιστος ἐπίθ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. αδιάρμιστους Ἰμβρ. αδιάρμιστους Λέσβ. αδιάρμιστους Λήμν. αδιάρμιστος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρμιστός < διάρμιζω.

